

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, seuraako siitä, ettei pääomien vapaata liikkuvuutta koskevia sääntöjä sovelleta konsernikieltoon tai ainakin ettei konsernikieltoa arvioida pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien sääntöjen perusteella?
- 3) Onko verkon riippumattomasta hallinnasta annetun lain perustana olevilla tavoitteilla eli energiamarkkinoiden avoimuuden lisäämisellä ja kilpailun vääristymien torjumisella laajasti tulkittavan ristikkäistuen (johon sisältyy myös strateginen tietojen vaihto) torjumisen avulla, ainoastaan taloudellinen merkitys vai voidaanko niistä katsoa olevan myös eitaloudellinen merkitys siten, että ne voivat tarvittaessa muodostaa yleisen edun mukaisen pakottavan syyn, jolla oikeutetaan pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunalul Vâlcea (Romania) on esittänyt 29.2.2012 — SC Volksbank România SA v. Ionuț-Florin Zglimbea ja Liana-Ramona Zglimbea

(Asia C-108/12)

(2012/C 151/29)

Oikeudenkäyntikieli: romanian

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Tribunalul Vâlcea

Pääasian asianosaiset

Valittaja: SC Volksbank România SA

Vastapuolet: Ionuț-Florin Zglimbea ja Liana-Ramona Zglimbea

Ennakkoratkaisukysymys

Voidaanko direktiivin 93/13 (1) 4 artiklan 2 kohtaa tulkita siten, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettujen sopimuksen pääkohteen ja hinnan käsitteiden soveltamisalaan kuuluvat seikat, jotka muodostavat vastineen, johon luottolaitoksella on oikeus kulu- tusluottosopimuksen nojalla, eli kulutusluottosopimuksen todellisen vuosikoron (sellaisena kuin se on määritelty kuluttajaluottosopimuksista annetussa direktiivissä 2008/48 (2)), joka muodostuu erityisesti kiinteästä tai vain vaihtuvasta korkokannasta, pankin palkkioista ja muista kuluista, jotka sisältyvät sopimukseen ja jotka on määritelty siinä?

(1) Kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annettu neuvoston direktiivi 93/13/ETY (EYVL L 95, s. 29).

(2) Kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta 23.4.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/48/EY (EUVL L 133, s. 66).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 29.2.2012 — Ministero per i beni e le attività culturali ym. v. Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia ym.

(Asia C-111/12)

(2012/C 151/30)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Consiglio di Stato

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Ministero per i beni e le attività culturali, Ordine degli Ingegneri delle Province di Venezia, di Padova, di Treviso, di Vicenza, di Verona e Provincia, di Rovigo e di Belluno

Vastapuolet: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE) ja Ordine degli Architetti di Venezia

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 85/384/EY (1) sitä osaa, jossa annetaan (10 ja 11 artikla) maahan tulleille jäsenvaltioiden kansalaisille, joilla on direktiivissä nimenomaisesti mainittu tutkintonomimike, mahdollisuus siirtymäkauden ajan harjoittaa ammattia arkkitehtuurin alalla, tulkittava siten, että se on esteenä sille Italiassa lailliseksi katsotulle hallinnolliselle käytännölle, joka perustuu vuonna 1925 annetun kuninkaan asetuksen nro 253752 §:n 2 momentin 1 kohtaan ja jossa varataan taidehistoriallisesti arvokkaaseen kiinteistöön kohdistuvien tietyn tyyppisten tehtävien suorittaminen ainoastaan arkkitehdin tutkintonomimikkeen haltijoille eli hakijoille, jotka osoittavat omaavansa kulttuurihistoriallisiin kohteisiin liittyvän ammatillisen erityispätevyyden, jota on pidettävä lisävaatimuksena suhteessa valmiuksiin, jotka yleisesti pätevöittävät harjoittamaan direktiivissä tarkoitettuja arkkitehtuurin alan ammatteja?
- 2) Voidaanko tällaisen hallintokäytännön nojalla muista jäsenvaltioista kuin Italiasta peräisin olevat ammatinharjoittajat velvoittaa siitä huolimatta, että heillä on juuri arkkitehtuurin alan ammattien harjoittamiseen pätevöittävä tutkintotodistus, suorittamaan erityinen ammatillinen pätevyyskoe (mitä edellytetään myös niiltä italialaisilta ammatinharjoittajilta, jotka ovat hakeneet arkkitehdin ammattipätevyyttä) saadakseen oikeuden suorittaa vuonna 1925 annetun kuninkaan asetuksen nro 235752 §:n 2 momentin 1 kohdassa tarkoitettuja ammattitehtäviä?

(1) EYVL L 223, s. 15.